

Доспѣхи бранни - мечъ, забрало
 Раздадоха трѣвоженъ звѣнъ!
 Заглѣхнаха сурови стѣпки
 Въ шумѣтъ на сухитѣ листа,
 И бавно лаятъ плахи трѣпки,
 О! него мѣчи го скръбѣта!...

И спомени, кошмарни зинятъ...
 Той вижда слънчеви поля,
 И бащинъ домъ посрѣдъ градини
 Въ сърдцето му тѣга разля!...

Какво се ѣ збрало въвъ душата?
 Какви ли скръби го гризятъ?
 Дали за роденъ прагъ тѣгата
 Намѣри къмъ сърцето пѣтъ?.

Дали невѣрници другари
 Не щатъ да бродятъ по чукари?
 Или пѣкъ кървавата бранъ
 Съсѣ вражи многолюденъ станъ
 Ги плаши? Или твойта цума
 Подхвърлятъ като легка глума?